

Подиръ това, още по-распаленъ бой се заловилъ между двѣтъ страни. Турцитѣ стрѣляли непрѣстанно изъ мостнитѣ укрѣпления и Опанецкитѣ рѣтове. Въ това врѣме билъ раненъ коня на Османа и единъ коршумъ досегналъ и него въ лѣвата кълка. Распространилъ се изведнѣжъ между турската войска слухъ, че Османъ е силно раненъ, и нѣкои даже говорили, че е умрѣлъ. Страхъ и трепетъ овладѣли турската войска, която, съкашъ, загубила не само своя началникъ, но и своята душа. Тогазъ между руската войска забили тѣпанчетата. Турцитѣ ударили назадъ въ ужасна безредица. Едни побързали да се искрижтъ задъ върволицата коля, и отъ тамъ хвърляли върху рускитѣ солдати; повечето побѣгнали къмъ стрѣмнитѣ брѣгове на Витъ, гдѣто намѣрили защита и покривъ отъ рускитѣ гранати; щомъ се понастанили тукъ, тѣ взели да отговарятъ на руския огънь.

Било пладне. Опитванъето на турцитѣ да се промъкнатъ задъ Витъ не сполучило, но битвата се още продължавала. Сега загубитѣ не били толкозъ много и толкозъ голѣми, защото противникътъ се намѣрвалъ подъ прикрито мѣсто. Вече четире часа какъ се продължавала свинцовата буря: то било дѣйствително буря, защото стотини топове изригали пламъкъ, димъ и желѣзо. Зрѣлището произвеждало странно впечатлѣние. Около 12 часа огънятъ взелъ да утихва и отъ двѣтъ страни, съкашъ, по взаимно съгласие. Сетнѣ той прѣстаналъ съвършено. Не се минжло и половинъ часъ, когато на пхтя задъ моста се показалъ бѣлъ флагъ. Плѣвенъ падналъ! Османъ се прѣдалъ!

Скоро, подиръ това, изъ руската прѣдня цѣпь довели при генералъ Ганецки единъ турски офицеринъ съ привързани очи. Генералъ Ганецки, като се боялъ отъ вѣроломство, върналъ офицера назадъ и заповѣдалъ да продължаватъ гърменъето. Но ето дошелъ втори парламентьоръ, който не билъ допуснатъ до генерала Ганецки.